

Mona Lisa

Jag såg hur mamma och pappa svängde ut på vägen och försvann i den kalla dimman. Nu var jag själv. Helt själv i det här stora huset. Jag hade bara min katt Mofasa som sällskap. Vi hade flyttat till det här huset bara en månad tidigare. Jag saknade mitt gamla hem och mina kompisar. Att skaffa nya vänner här var inte så lätt.

Jag visste inte hur jag hade kunnat gå med på att stanna hemma ensam, jag ville bara inte verka feg inför mamma och pappa när de föreslog att jag skulle vara själv. De tyckte att jag var stor nu.

När jag kollat efter mamma och pappa tillräckligt länge bestämde jag mig för att sätta mig vid flygeln och öva på Månskenssonaten, som är ett av mina absoluta favoritstycken av Beethoven. Det är ett väldigt svårt stycke och jag hade inte lyckats lära mig mer än de första takterna. Men jag visste att det bara var att kämpa på om jag skulle lyckas lära mig den, och inte ge upp.

Precis när jag börjat spela hörde jag ett skrik. Ett hemskt och högt skrik. Jag trodde först att det bara hade varit inbillning så jag började spela igen, men när jag tryckte ned den första tangenten så hörde jag inte det jag trodde att jag skulle få höra, utan istället hörde jag ett till skrik. Hela jag stelnade till. Det var nog trots allt inte någon inbillning. Skriken kom inte från flygeln utan de kom nerifrån så jag bestämde mig för att gå ner och kolla om det var någon där nere. Det tog en stund att komma ner för jag hann ångra mig flera gånger innan jag ens hade kommit fram till trappan. Skulle jag verkligen gå ner? Så lättskrämd som jag var. Tänk om det fanns någonting farligt där nere? Men jag förstod inte hur det hade kunnat komma in någon genom en låst dörr. Eller låste mamma och pappa dörren innan de åkte? Nu blev jag rädd på riktigt. Jag funderade på att ringa till farmor och fråga om hon kunde komma och va med mig, men hon skulle säkert inte bry sig utan bara tycka att jag var feg, och det vill jag ju inte. Men jag kanske faktiskt är lite feg ändå. Jag vågar ju inte ens gå ner för min egen trappa.

Plötsligt hörde jag ett till skrik men nu kom det uppifrån. Då blev jag plötsligt sugen på att gå ner för trappan. Till och med springa ner. När jag var nere stannade jag framför spegeln i hallen. Mitt blonda hår hade lockat sig extra mycket idag, och man såg på mina ljusblå ögon att jag verkligen var rädd.

När jag tittat mig i spegeln en liten stund kom jag på att varenda gång jag haft blommiga byxor på mig så har det hänt något oturligt, och idag har jag ju blommiga byxor! Jag verkade ha glömt bort allt som hänt innan för jag var precis påväg upp igen för att byta byxor när allt blev svart för några sekunder.

När jag vaknade igen låg jag på marken i en mörk granskog. Det var bara några minuter kvar tills det var helt becks svart. Jag försökte komma ihåg vad som just hänt och var jag var men allt som snurrade runt i mitt huvud var bara namnet Mona Lisa. Mona Lisa Mona Lisa Mona Lisa. Och av nån konstig anledning så hörde jag även Månskenssonaten i mina öron. Vad var det som just hade hänt egentligen? Och hur kom jag till den här skogen? Jag hann inte tänka många tankar förrän jag hörde det där hemska skriket igen, och ekot som blev av skogen gjorde det ännu läskigare. Jag blev så rädd att jag flög upp till stående. Då såg jag den. En gestalt. Det såg ut som ett barn, fast från en annan tid, för länge sedan. Hon hade jättelångt och tovtigt hår. Håret var även lite lockigt. Hon hade en gammaldags trasig vit klänning och det såg ut som om hon svävade lite över marken.

Gestalten stod bara någon meter ifrån mig. Det var säkert den som hade skrikit så hemskt, och det var kanske den som hade tagit mig hit på något konstigt sätt. Kanske till och med ett övernaturligt sätt. Jag backade några steg men gestalten följde efter mig vart jag än gick. Då började jag springa, allt vad jag kunde. Jag sprang och sprang och hela tiden hörde jag Månskenssonaten jättehögt i huvudet. Tillslut kom jag till en kyrkogård. Den var inhägnad av en stor häck med en liten liten öppning en bit bort. Jag sprang fram till den och genom den så fort jag kunde. Sen försökte jag hitta en plats att gömma mig på men jag hann knappt ta ett steg till innan gestalten stod precis framför mig. Nu visste jag inte vad jag skulle göra. Vad ville hon egentligen? Det behövde jag inte fundera på länge för i nästa sekund så visste jag plötsligt alltihopa. Jag visste även vad jag var tvungen att göra. Gestalten hette Mona Lisa och hon ville ha min själ, och om jag inte överlämnade den nu så skulle hon ta den ändå, så jag sa till henne:

- Ta min själ du, jag är ändå så missnöjd med mitt liv. Jag har inga vänner och ingen som bryr sig om mig på riktigt. Han jag var kär i var såklart inte kär i mig för jag är ju ful som stryk, så ta du min själ, sa jag sorgset.

Då såg jag plötsligt en tår falla från gestaltens kind.

- Jag hade det precis likadant, väste hon dovt..

Sen gick hon iväg till en gravsten som det stod *Mona Lisa, 1808-1814* på. Den var helt övergiven och det gick knappt att se vad som stod på den längre. Sen vände hon sig om till mig igen. Hon stod och stirrade på mig länge med sina mörka ögon. Till slut så vände hon sig om igen mot graven och försvann helt plötsligt ned i jorden bredvid graven. Jag stod där som fastfrusen i marken. Vad var det som just hade hänt egentligen? Hade hon bara ändrat sig helt plötsligt? Och var det på grund av den långa repliken jag just fått ur mig? Och vart hade jag ens fått den ifrån? Allt bara snurrade runt i huvudet på mig. Vad skulle jag göra nu? Jag hade ju inte varken mobil eller skor på mig. Plötsligt blev allt svart för ögonen igen.

När jag vaknade upp igen satt jag på pallen framför flygeln. Händerna vilade på klaviaturen. Vad hade just hänt? Hade jag suttit här och somnat? Och drömt en mardröm? Men plötsligt, utan att jag visste ordet av så började jag spela

Månskenssonaten. Felfritt. Ända till slutet. Jag nästan svimmade av lycka och vackerhet när jag spelat klart den. Den hade jag velat kunna as länge. Hur hade jag lyckats lära mig den så snabbt? Hur länge hade jag suttit här egentligen?

Jag gick ned för trappan och stannade återigen framför spegeln i hallen. Då såg jag att jag fortfarande hade blommiga byxor på mig. Jag sprang snabbt upp och bytte till ett par blåa jeans bara för att vara på den säkra sidan. Sen gick jag ner till köket. Jag hade blivit utsvulten efter allt som hänt. Jag tog fram en stekpanna och en stekspade. Mamma hade sagt att jag kunde steka pytt i panna. Men precis då kom mamma och pappa hem igen. Var klockan redan tio?

- Hej älskling, hur har du haft det?
- Bra...

Jag kunde ju inte berätta om vad som just hänt. De skulle ju tro att jag gått och blivit galen. Mamma och pappa gjorde mig sällskap vid matbordet medan jag åt. Mamma berättade att de hade varit hos kusin Agneta som gett dem en bok med en massa släktforskning i. Mamma gav mig boken och jag började bläddra. Plötsligt tvärstannade jag. Där var hon ju. Gestalten jag sett i mina drömmar. Eller var det ingen dröm?

- Vem är det här? frågade jag, med darrig röst.
- Ja, det var så tragiskt förstår du. Den där lilla flickan hette Mona Lisa och hon dog när hon bara var sex år gammal. Hon ligger begravd på kyrkogården här intill. Vi är visst släkt med henne på nåt sätt.

Jag stelnade till. Var det ingen dröm trots allt? Hade Mona Lisa funnits? Jag kände att jag var tvungen att veta.

- Kan vi gå till hennes grav nu och tända ett ljus? Det är ju trots allt Alla Helgona.
- Javisst. Men det kan vi väl göra imorgon?
- Nej, det måste ske idag. Nu.
- Okej lilla gumman.

Mamma, pappa och jag tog en väska och packade ner ett gravljus och tändstickor. Jag tog även med mig en ros. När vi gick så följde Mofasa efter oss. Vi försökte få honom att stanna hemma men han ville så gärna följa med. Vi gick till kyrkogården genom den mörka skogen och när vi kom fram var det som om mina fötter gick av sig själva, som om de visste var graven fanns. Vi kom fram till samma grav som jag sett i min konstiga dröm. Eller var det ingen dröm? Vi tände ljuset och jag lade min ros på gravstenen. Då såg jag gestalten igen. Hon log den här gången och vinkade till mig. Jag vinkade tillbaka. Sedan försvann hon ljudlöst. Mamma och pappa hade visst inte märkt nåt.